

JOANNA - 1

ANA ARZOUMANIAN

Çeviri: Efe Duyan

Tek ihtiyacım olan bir ağız.

Biz ağza ihtiyacım var, dişinin minesine ve salyana.

Dudaklarına artık kan gitmiyor.

Havayı öpüyorum, saçının dalgalarını ve Meryem Ana'yı. Aziz Peter'in sağ ayağını öpüyorum.

Bedeninin pencere parmaklıklarından halatlar geçiriyorum. Gözbebeklerini açmak için asılıyorum halatlardan birine, ki ışık girsin içeri.

Deli bu kadın.

Aralarında fısıldaşıyorlar. Gözlerini dikmiş, giysilerimin üstündeki çıplaklığa bakıyorlar. Benim iki dilim var. Ellerimse sımsıkı düğüm.

Bu benim dil-gözüm, bu benim burnum. Diller, çarşafa işlenmiş desen gibi. Ağzın seni (senin ölünü) taşıdıkları armalı çarşaf gibi görünüyor.

Balıklar suyun içinde kurumazlar. Yutarak beslerler kendilerini. Dilleri yoktur. Benim iki dilim var, çünkü ben dışarıyım. Ve dışarıyı demek İspanya demek. Belçika ya da Portekiz. Dışarıyı benim açık bıraktığım kutu. Onu (onun ölüsünü) gömmeyeceğim bir dünya var, o dünyadaki tüm şehirlerin tüm dışarıları.

Temizliyorum seni. Kemiğini saran kasın üzerindeki deriyi yalıyorum. Uyku yok. Kulaklarımı kapıyorum köpekler havlarken. Uyusam, başlayacak çiçeklerin, deniz fenerlerinin ve değerli taşların sevişmesi. Kocaman ağzında meyveler. Uyursam, derinlerde bir şarkı başlayacak. İnip çıkan küreklerin veya birbirine dolanmış zokaların hengamesi başlayacak, art arda çıkagелеcekler suyun derinlerinden.

Ellerini nereye koydular. Yatak genişliyor, kürekler köprücük kemiklerime çarpıyor. Bırakıyorum göğsünde kıvrılsın içimdeki küçük kız.

Sanki buzlu cam üzerinde yatıyorum yatağımda. Uyumuyorum, ağlamıyorum. Şu anda yatağım ben nerede değilsem orası. Sessiz yerlerin tümü. Soğuk yerlerin hepsi.

Deli değilim ben.

Meme uçlarım dış etlerine değişiyor ve rahat durmuyor. Ağaçtan düşen çocukların yaygarası kopuyor orada. Göğüslerimi açmak ve onları sonuna kadar sedefle doldurmak daha kolay olurdu. Dimdikler bayrak direkleri gibi ve dopdolu, seni haykırırken de sönmeyecekler. Dış etlerinde gezinen baş parmağım dışında görececek hiçbir şeyin yok.

Zaman durdu. Yalnızca senin bedenini, biraz daha büyük ya da küçük. O beden, biraz daha büyük ya da küçük, artık mevcut değil ve kendi içine dönmeyecek ne daha büyük ne de daha küçük olarak. Ve ben, seni dışarıda arıyorum. Arıyorum. Daha büyük ya da küçük. Hiçbir şey daha da kötüleşemez. Bugün bugündür, yarındır bugün, büyük ya da küçük seni aramaya devam ediyorum.

Tek bir yasa tüm maddeye hükmediyor.

Deli.

Bir renk değişimi. Kırmızı veya kahverengi olması gerekirken daha beyaz. Ruhsuz maviler sarayın ve şehrin duvarlarından aşağıya sarkıyor. Beyaz. Siyah üzeri beyaz, iltihaplanmış yara kırmızısı ve beyaz. Topak topak, titrek bir beyaz. Başımı çeviriyorum. Önce bir yana, sonra öbür yana, yastığında rüya gören bir kız gibiyim. Aslında boşluğun minderlerinde döndürüyorum başımı ve rüya falan görmüyorum. Başım bir şeye ulaşış onu temizlemek isteyen bir ağızdan ibaretmiş gibi hareket ediyorum.

Bir kaç adım atıyorum geriye. Belimde renklerin solduğunu görüyorum senin bacaklarından geçiyor bu solgunluk. Göbeğimden içeriye bir şeylerin girdiğini ve beni beyazlaştırdığını hissediyorum. Renkler soluyor. Göbeğimden giriyor. Yıldızlar akıyor. Haydutlar ve miskinler çekip gidiyor. Limanda ya da garda bir asker uğurlaması. Un katılmış su gibi solgunlaşıyor renkler.

Ekmek kokunu içime çekiyorum.

Bu durumda (ölüyken yani), bağırsaklarımda çözünen hafif bir gözleme kokusu yükseliyor senden, ısırmıyorum, pekişiyor.

Deli değilim.

Elbisemi kaldırıyorum. Dört nala. Hafif iniş çıkışlarla at sırtında, kanat çarpar gibi rüzgârı içiyorum. Kum fırtınaları içinde akıp giden bir yoldayım. Boynumu eğiyor, yanaklarıma vuruyor rüzgâr. Yüzüne dokunuyorum ve ellerimle bir kavis çiziyorum yüzünün sınırlarını anlamak için. Kasığında tüylerin hareketleniyor. Elbisemi kaldırıyorum, paslanmış bir demire dönüştüğün için içim rahat. Akiğe, kuvarsa, mercana dönüştün. Ovarak silisyum pembesine döndürmek istiyorum seni.

Elbisemi kaldırınca, bedeninin taşlaştığını fark ediyorum.

Dayanamıyorum. Bacaklarını kaldırıyorum, düşüyor. Kolumu kırmam lazım. Dirseğime kadar kolumu çiziyorum, sonra bir kere daha. Daireler düzgün çizgilerle beline ya da bacaklarına doğru iniyor. Kalçalarını. Dümdüz. Yukarılarda ve aşağılarda arıyorum seni, bir kedinin yürürken birden sıçradığı gökyüzü kornişlerine bakıyorum. Ya da denize bakıyorum, ötesinde ne olabilir diye. Ya da buraya içeriye bakıyorum ve kaldıramadığım bacağına bakıyorum. Neden konuşmuyor? Beni sevdiğini biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum, beni seviyorsun, beni de.

Kolumu kırmam lazım, deli değilim.

Ahşabın üzerinde. Kenarda. İç eteklik üstüne iç eteklik üstüne iç eteklik. Bohça bohça kumaş ahşabın üzerinde. Geriyorum. Kalbim atıyor. Etek, kumaş ve bir parmak. Boğazımda demir bir levye var, dokunuyorum ona. O levveye dokunuyorum, senin boğazına benim parmağım. Kenardan sarkıyor kumaşlar, ahşabın üzerinde atıyor kalp, itiyorum hepsini. Gözlerimi ne yapayım? Uzaktan kokular duyduğumda ne yapayım?

Karıncalarla mı kaplıyım yoksa? İki milim ya da on iki milim boyunda karıncalar. Çok kalabalıklar. Başlarıyla göğüs kafesleri arası daracık. Kafaları kocaman, bacakları çok uzun. Karınca yuvası dehlizlerinde dört dönüyorlar sürüler halinde. Hızlanıyorlar. Her yerdeler şimdi. Yere tebeşirle çizilmiş bir çizgi gibiler uzaktan bakınca. Karınca çizgileri. Yarım inçlik bir saban izi bırakıyorlar arkalarında. Ve ısırıyorlar. Öyle bir ısırıyorlar ki, canım yanıyor.

Bir daha yıkanmayacağım.

Onlara söylemesi gerekiyor. Benim.

Söyle. Şeyler hangi dilde konuşuyor?

Bir adammış gibi görünen bu şeyden çıkan kalça kemiğiyle ilgili bir şeyler söyle. Çamurlu bir toprağı kazıyor domuzlar. Elim sese doğru uzandığında söyle. Sese dokunuyorum ve benim oluyor. Biri benimle konuştuğunda (Philip) her yer sanki aydınlanıyor ve elimle dokunabiliyorum ışığa. Boğazın, göğsün. İçinde ciltlerce rivayet dönüyor (sanki orada ışık varmış gibi).

Her şey çok basit. Onlara söylemeli.

Arkaya birleştirilmiş bir kollar morgu. Toprak pürüzsüz, kahverengi ve yalnızca elle kazılabilir. En kırmızı ayağın ve en şiş parmağının kemiği. Bir yeraltı baharı. Toprak kazıldıktan sonra, köpükleniyor. Bir yeraltı baharı, toprak kazıldıktan sonra yavaş yavaş köpüren bir suya dönüşüyor.

Soğuk ve karanlık. (Onlara söylemesi gerekiyor). Kendimle konuştuğumda dört bir yan aydınlanıyor sanki. Şarabı kokulu karanfil tohumları ve şekerle kaynatıyorum. Senden ve benden bahsediyorum. İç etekliklerimi birer birer çıkarıyorum. Soğuk. (Şekerli ve karanfilli sıcak şarabı içiyorum). Burası soğuk ve karanlık. Uzanıp bakıyorum ayaklarım seninkilere değişiyor mu diye. Kasık kollarım seninkilere değişiyor mu diye. Çok basit, her şey sadece olduğu gibi. Yataktaymıyız gibi (adaletin yatağı). Herkese kendi yatağı, bana benimki. Ve tümüyle sana da ait olduğunu bana söylemen gereken yatak.

Philip, kime aittir cesetler?